

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce **Ing. K. M.,** zastoupeného advokátem JUDr. Jiřím Pitronem, advokátem se sídlem v Ostravě-Moravská Ostrava a Přívoz, Nádražní 145, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra** se sídlem v Praze 1, U Obecního domu 3, v řízení o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ve věci poskytnutí informací,

takto:

I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 8. 2002, č. j. MS-1983/2-2002 **se zrušuje** a věc **se** mu **vrací** k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** uhradit žalobci na nákladech řízení částku 4.650,-Kč k rukám zástupce žalobce JUDr. Jiřího Pitrona do 3 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

Žalobce se žalobou podanou v zákonné lhůtě u Vrchního soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 8. 2002, č. j. MS-1983/2-2002, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno fiktivní rozhodnutí Okresního úřadu Zlín, se sídlem ve Zlíně, ze dne 15. 3. 2000, kterým byly žalobci odepřeny informace o fakturách zaplacených firmě U., s. r. o. v letech 1994 a 1995 na základě uzavřených smluv, přehled předaných prací a dodávek a kopie zpráv vypracovaných Ing. M. J. pro vedení Okresního úřadu Zlín ve věci postupu na budovaném geografickém systému tohoto okresního úřadu. V odůvodnění rozhodnutí napadeného žalobou žalovaný uvedl, že Okresní úřad Zlín žádosti o poskytnutí informací podle svých možností a v rozsahu své působnosti vyhověl. Nemohly být poskytnuty údaje o dokumentech, resp. jejich kopie, kterými již okresní úřad nedisponuje. Za toto tvrzení

nese okresní úřad odpovědnost pro případ, že by se dodatečně ukázalo jako nepravdivé. Žalovaný nemá objektivní možnost zkoumat pravdivost tvrzení okresního úřadu, že předmětné faktury byly skartovány a předávací protokoly postoupeny Policii ČR. Stejně tak ani nemůže ověřovat, zda existují zprávy vypracované Ing. J. Je však nutno vycházet ze základního předpokladu, že zpřístupnit lze pouze ty informace, které povinný subjekt má. Informace o fakturách je třeba odmítnout s ohledem na ochranu obchodního tajemství podle § 9 zákona č. 106/1999 Sb. ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“).Vztah okresního úřadu a firmy U., s. r. o. byl vztahem smluvním upraveným obchodním zákoníkem a danou smlouvou. Okresní úřad tím, že poskytl kopie smluv, splnil svou povinnost v rozsahu stanoveném zákonem. Další informace týkající se smluvního vztahu okresního úřadu a soukromé firmy a jeho realizace náleží mezi skutečnosti tvořící obchodní tajemství. Tyto informace by mohly být zveřejněny, aniž by došlo k prolomení ochrany obchodního tajemství, pouze se souhlasem druhé smluvní strany. Podle sdělení Okresního úřadu Zlín vyjádřil zástupce firmy U., s. r. o. nesouhlas s jejich poskytnutím.

Žalobce v žalobě namítal, že se žalovaný neřídil zákonem č. 71/1967 Sb. ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a to zejména základními pravidly řízení (§ 3), ustanoveními pro zjišťování podkladů pro rozhodnutí (§ 32) a jeho rozhodnutí nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci (§ 46). Tvrzení žalovaného, že nemá možnost zjišťovat skutečný stav věci a zkoumat pravdivost tvrzení okresního úřadu, označil žalobce za mylné, neboť správní řád ukládá správnímu orgánu, aby si spolehlivě zjistil podklady pro své rozhodnutí. Nic nebrání žalovanému, aby si vyžádal od okresního úřadu skartační rejstřík, seznam a protokol za účelem zjištění, zda faktury a listiny byly skartovány. Navíc má žalovaný dohled nad skartačním řízením okresních úřadů. Žalobce také vyjádřil nesouhlas s tím, že by požadované faktury bylo možno pokládat za předmět obchodního tajemství a kromě toho bylo k úhradě faktur použito prostředků státního rozpočtu. Žalovaný posoudil věc po právní stránce nesprávně a jeho nezákonným rozhodnutím byl žalobce zkrácen na svém právu svobodného přístupu k informacím podle zákona o svobodném přístupu k informacím.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě opět poukázal na ochranu obchodního tajemství. K vyjádření žalovaný připojil stanovisko firmy U., s. r. o., z něhož je patrno, že tato firma ani v minulosti, ani v budoucnosti nesouhlasila a nesouhlasí s poskytováním jakýchkoli informací, které se jí týkají žalobci. Pokud jde o otázku, zda faktury z roku 1994 a listiny byly skartovány, není podle žalovaného podstatné, skartoval-li okresní úřad správně ani zda skartace skutečně proběhla, ale zda mají být informace poskytnuty. Posouzení skartačního postupu náleží žalovanému, nikoli však ve vztahu k žalobci. Žalovaný měl k dispozici skartační protokol, s nímž vyslovil souhlas ředitel Státního oblastního archivu Zlín. Existenci zpráv vypracovaných Ing. J. okresní úřad popřel a žalobce neoznačil žádné důkazy pro své tvrzení. I zde je podstatné, že firma U., s. r. o. s poskytnutím informací nesouhlasí. Žalovaný má po zrušení okresních úřadů dostupné materiály týkající se žádosti žalobce k dispozici. Z těchto důvodů žalovaný navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

Protože Vrchní soud v Praze ve věci do 31. 12. 2002 nerozhodl, převzal dnem 1. 1. 2003, kdy nabyl účinnosti zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.), v souladu s ustanovením § 132 s. ř. s. neskončenou věc, u níž byla dána věcná příslušnost vrchního soudu, Nejvyšší správní soud a dokončí v ní řízení.

Podle ustanovení § 130 odst. 1 s. ř. s. postupuje Nejvyšší správní soud v tomto řízení podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s. Účinky procesních úkonů v těchto řízeních učiněných zůstávají zachovány a posoudí se přiměřeně podle ustanovení tohoto zákona.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného včetně správního řízení, které jeho vydání předcházelo a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná

Nejvyšší správní soud ze správního spisu zjistil, že žalobce požádal dne 21. 1. 2000 podle § 13 zákona o svobodném přístupu k informacím Okresní úřad Zlín o poskytnutí informací, která se týkají firmy U., s. r. o. a Okresního úřadu Zlín. Jednalo se o údaje o všech smlouvách uzavřených s firmou U., s.r.o. v letech 1994 a 1995 na práce a dodávky pro referát regionálního rozvoje Okresního úřadu Zlín včetně všech dodatků, nejlépe o jejich ověřené kopie, o přehled o fakturách zaplacených firmě U., s. r. o. v letech 1994 a 1995 na základě uzavřených smluv na dodávky prací pro referát regionálního rozvoje, resp. jejich kopie, o přehled předaných prací a dodávek, resp. jejich kopie a o kopie zpráv vypracovaných Ing. M. J. pro vedení Okresního úřadu Zlín ve věci postupu prací na budování geografického systému Okresního úřadu Zlín u referátu regionálního rozvoje v letech 1994 a 1995. Okresní úřad Zlín vyhověl žádosti pouze zčásti, a to pokud jde o údaje o smlouvách uzavřených s firmou U., s. r. o. Ve vztahu k ostatním požadovaným informacím rozhodnutí podle § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím nevydal. Odvolání žalobce proti fiktivnímu negativnímu rozhodnutí žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 24. 5. 2000, č. j. MS/2-1158/2000. Na základě žaloby podané žalobcem Vrchní soud v Praze toto rozhodnutí zrušil rozsudkem ze dne 27. 5. 2002, č. j. 5 A 77/2000 - 26 jako nepřezkoumatelné a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný znovu ve věci rozhodl a rozhodnutím ze dne 18. 7. 2002, č. j. MS-1565/2-2002 zamítl odvolání žalobce podle § 60 správního řádu. Z podnětu žalobce žalovaný toto rozhodnutí zrušil rozhodnutím ze dne 31. 7. 2002, č. j. MS-1833/2-2002, protože zjistil, že odvolání žalobce bylo podáno včas.

Při přezkoumání rozhodnutí vycházel Nejvyšší správní soud v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době v době rozhodování správního orgánu.

Podle § 17 obch. zák. je předmětem práv náležejících k podniku i obchodní tajemství. Obchodní tajemství tvoří veškeré skutečnosti obchodní, výrobní či technické povahy související s podnikem, které mají skutečnou nebo alespoň potencionální materiální či nemateriální hodnotu, nejsou v příslušných obchodních kruzích běžně dostupné, mají být podle vůle podnikatele utajeny a podnikatel odpovídajícím způsobem jejich utajení zajišťuje. Pokud je požadovaná informace označena za obchodní tajemství, povinný subjekt ji podle § 9 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím neposkytne. Výjimka je zakotvena v odstavci 2 citovaného ustanovení.

Z obsahu správního spisu, který byl předložen soudu, však není zřejmé, že v době vydání napadeného rozhodnutí měl žalovaný k dispozici projev vůle firmy U., s.r.o., co považuje ve vztahu k sobě za předmět obchodního tajemství a co má být utajeno, aby bylo možno dovodit, že žalobcem požadovaná informace je označena za obchodní tajemství. Na tom nemůže nic změnit ani vyjádření firmy U., s. r. o. ze dne 3. 1. 2003, tj. učiněné po vydání napadeného rozhodnutí, a to s ohledem na § 75 odst. 1 s. ř. s. Nelze proto za daného stavu posoudit, zda poskytnutí požadovaných informací žalobci brání skutečnost, že jsou předmětem obchodních tajemství.

Pokud jde o to, že nelze poskytnout informace proto, že některé listiny byly skartovány, je rovněž stanovisko žalovaného nepřezkoumatelné. Z napadeného rozhodnutí ani z vyjádření žalovaného k žalobě nelze totiž zjistit, zda listiny byly skartovány či nikoliv. V odůvodnění napadeného rozhodnutí dokonce žalovaný uvedl, že nemá objektivní možnost zkoumat, zda listiny byly skartovány. Až ve vyjádření k žalobě žalovaný tuto otázku označil za druhořadou s odkazem na obchodní tajemství a současně uvedl, že měl k dispozici skartační protokol.

Pokud jde o zprávy vypracované Ing. Jarošem, je třeba vyjít z toho, že lze poskytnout pouze ty informace, které povinný subjekt má, tzn., které objektivně existují. Správní spis žádné takové zprávy neobsahují a žalovaný jejich existenci popírá. Za této situace je proto nezbytné, aby žalobce navrhl důkazy o existenci jím požadovaných zpráv.

Z důvodů výše uvedených Nejvyšší správní soud zrušil napadené rozhodnutí bez nařízení jednání pro vady řízení pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti důvodů rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.) a proto, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ rozhodnutí, nemá oporu ve spisech (§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.).

Žalobce měl ve věci úspěch, a proto má právo podle § 60 odst. 1 s. ř. s. na náhradu nákladů řízení, které sestávají ze zaplaceného soudního poplatku v částce výši 1.000,-Kč a odměny advokáta za zastupování ve výši 3.650,-Kč (odměna podle § 133 s. ř. s. a 11 vyhl. č. 484/2000 Sb. ve výši 3.500,-Kč a náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů ve výši 150,-Kč).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. února 2004

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu